

Den objudne gästen
: en skiss ur
August Blanche's
lif : med 8
illustr.

Schwartz, Marie Sophie,

*55 Az Öreskrifter för
folket. Nr 157*

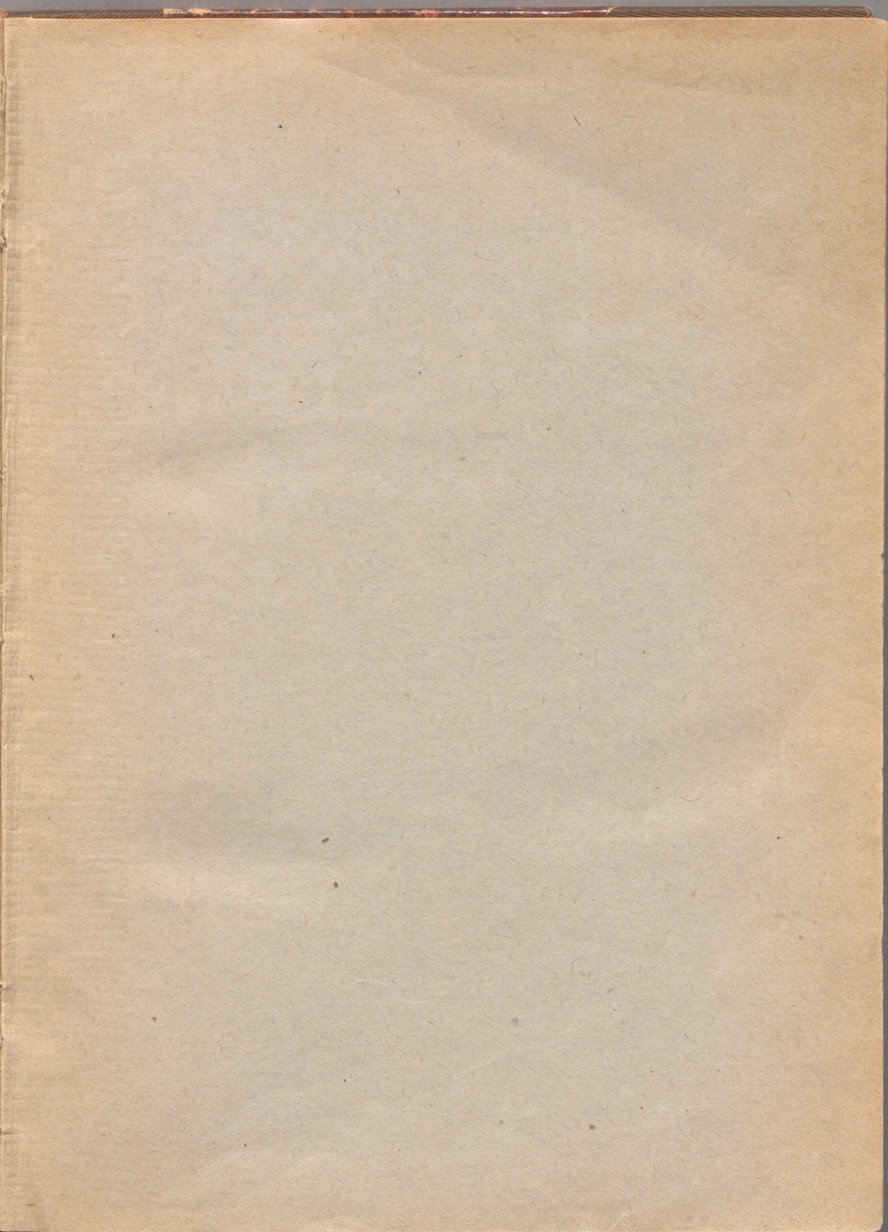

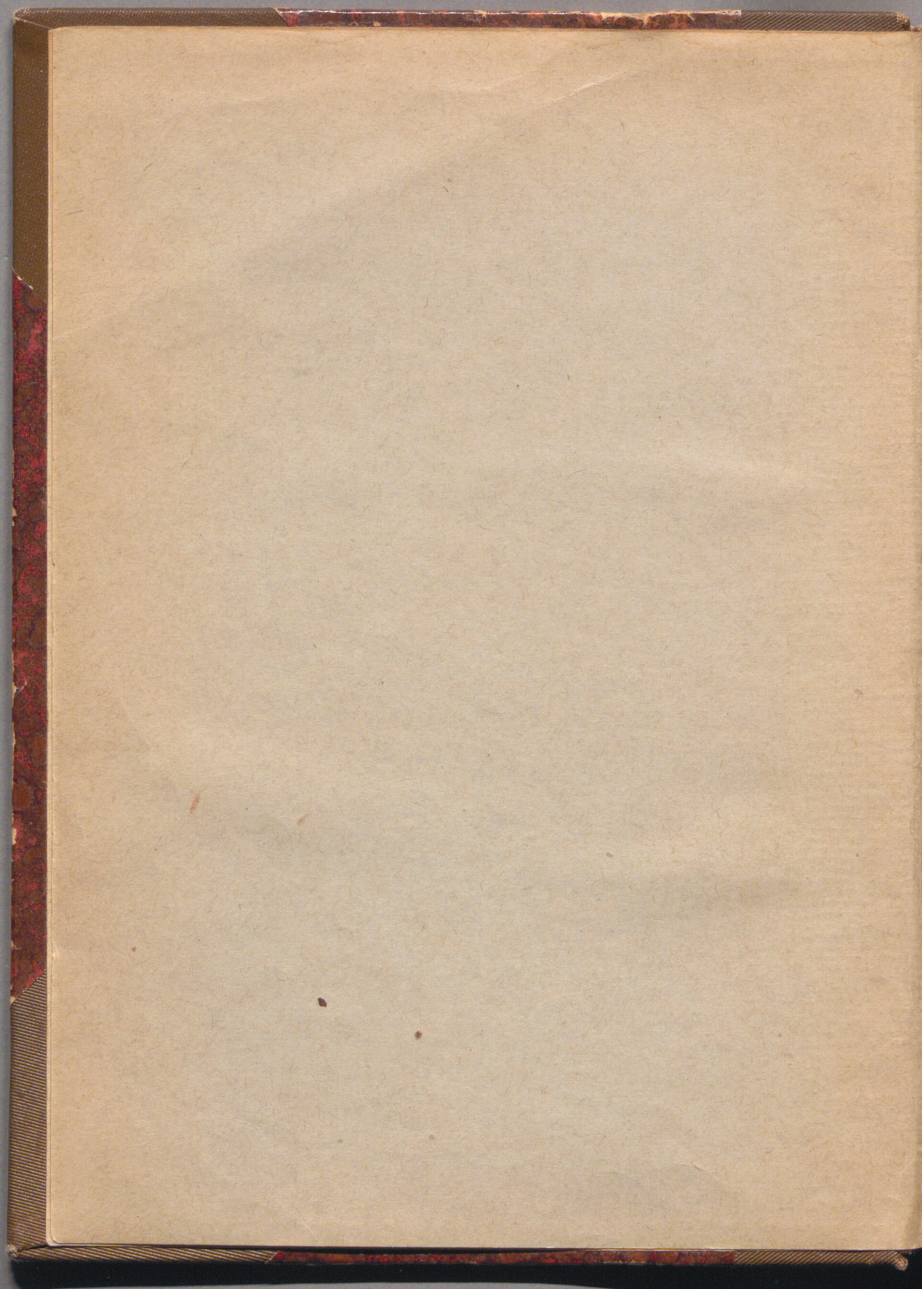
National Library
of Sweden

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

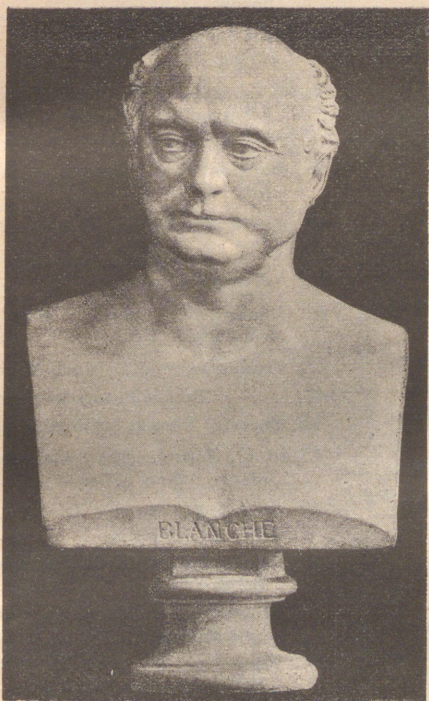
*Polygr.
Saml.*

DRAG UR SVENSKA SKALDERS LIF.

DEN OBJUDNE GÄSTEN.

EN SKISS UR

**AUGUST
BLANCHE'S
LIF**

AF

M. S. SCHWARTZ.

August Blanches byst.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

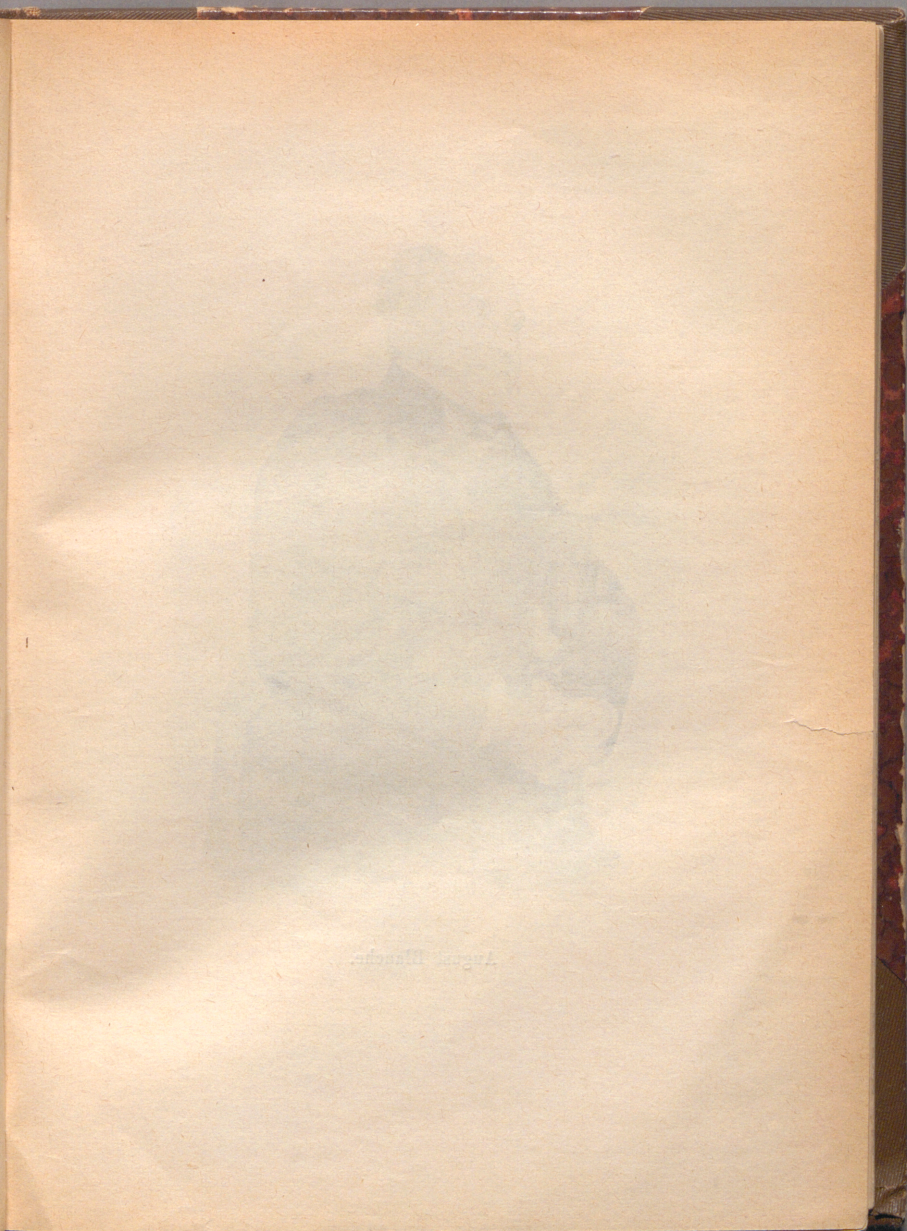
Pris 25 öre.

Öreskrifter för folket.

En samling smärre skrifter, lämpliga för folkläsning och för sockenbibliotek samt till premier i folkskolor.

 Hvarje häfte med en eller flera illustrationer.

N:o	Öre.	N:o	Öre.
1.	<i>Thomasson, P.</i> , Kung Oskar och Skogvaktaren	29, 30, 31.	Gamla historier för folket. III, IV, V. à 20.
2.	Svenska kröningar	32.	<i>Thomasson, P.</i> , Fosterländska sånger 20.
3.	<i>Sylvia</i> , På Söder. — Onsdagsbröllopet	33.	<i>Mankell, J.</i> , Från Pultava till Bender 25.
4.	<i>Nepomuk</i> , Starke Per	34.	Hans, som kom till folkhögskolan 25.
5.	— En Bonde o. en Soldat	35, 36, 37.	<i>Asbjörnsen o. Moe</i> , Norska folksagor och äfventyr. Tre häften, hvardera à 25.
6.	— De begge Limporna	38.	<i>Starbäck C. G.</i> , Svenskarne på Als 25.
7.	Christofer Polhem och hans verk	39.	<i>Carlén, O.</i> , Svenska slott 50.
8.	Gamla historier för folket. I.	40.	— Svenska konungadöttrars förmäling 30.
9.	<i>Schwartz</i> , Räddande Engel och Drottning	41.	<i>Mankell, J.</i> , Karl XI i slaget vid Lund 25.
10.	Gamla historier för folket. II.	42.	<i>Thomasson, P.</i> , Klockarens Mari 25.
11.	<i>Mankell, J.</i> , Karl XII vid Pultava	43.	— Tvenne Pennteckningar 25.
12.	<i>Thomasson, P.</i> , Den blifvande Bispén	44.	<i>Eugenie</i> , Svenska prinsessor 25.
13.	<i>Thomasson, P.</i> , En fyndig Bonde	45, 46, 47.	Fosterländska dikter och sånger. 3:ne häften à 25.
14.	<i>Onkel Adam</i> , Vara och synas	48.	<i>Mattis</i> , För hundra år sedan. Historisk skildring 25.
15.	StoraSvenska män. 1. K. v. Linné	49.	<i>Thomasson, P.</i> , Gustaf Vasa och Dalmasen 25.
16.	— 2. Birger Jarl	50.	<i>Thomasson, P.</i> , Gustaf III och Smälänningen 20.
17.	— 3. Axel Oxenstierna	51.	<i>Thomasson, P.</i> , Karl XV och Dalkullan 20.
18.	<i>Nepomuk</i> , Laga Skifte	52.	<i>Mankell, J.</i> , Slaget vid Narva 25.
19.	<i>Hedin, S. A.</i> , Sveriges och Norges förening	53.	<i>Mellin, G. H.</i> , Blomman på Kinnekulle 50.
20.	<i>Mankell, Jul.</i> , Öfvergången af Stora Bält	54.	<i>Awelson, M.</i> , Sekter Lundbergs bröllop 40.
21.	StoraSvenska män. 4. Es. Tegné		
22.	— 5. Magnus Stenbock		
23.	— 6. Jakob Berzelius		
24.	Nya Riksdags-ordningen		
25.	<i>Thomasson, P.</i> , En gåfva af Kung Karl		
26.	<i>Thomasson, P.</i> , Mäster Blomma		
27.	— Braskans marknadsresa		

August Blanche.

DRAG UR SVENSKA SKALDERS LIF.

DEN OBJUDNE GÄSTEN.

EN SKISS UR

AUGUST BLANCHE'S LIF

AF

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

Med 8 illustrationer.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

DRAG UR SVENSKA SKALDERS LIF.

DEN OBLUDNE GÄSTEN.

AUGUST BRÄNNERS LIF.

AF HANS HÖRNER.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1894.

Till herr H—s villa på Djurgården var för många år sedan en utvald samling utbjuden.

Våren hade räckt handen åt sommaren till afsked. De späda löfven nickade farväl åt den förre och välkommen åt den senare, och gräsmattan myste så inbjudande åt den ankomne gästen. Allt i naturen hade vaknat till lif, poesi och sång. På herr H—s villa var också idel glädje och munterhet.

De bjudna gästerna hade samlats under träden på den täcka gården, dit en väldig bål och ett helt regemente med glas hade blifvit utburna.

Bland dessa män, hvilka alla hade intelligenta ansikten, utmärkte sig i synnerhet en genom den glans af snille, som hans blick ägde. När han talade, lyssnade alla. Ordets makt var hans; ty han tog alltid sina åhörare med sig, vare sig att han afhandlade ett allvarligt ämne, eller att han med osökt kvickhet och humor berättade en anekdot.

Under det allmänna pratet kom någon i sällskapet att nämna Karl den tolfte's namn.

Mannen med de snillrika ögonen blef helt plötsligt tyst; skämtet dog bort på hans läppar.

Den tolfte Karl tycktes erinra honom om något, som förjagade löjet.

Han stod med handen hvilande på bordet, där bålen tronade bland sina vasaller, glasen. Efter en kort stund fattade han ett af glasen, knackade i bordet och begärde ordet. Han ämnade föreslå skålen för ett företag, som svenska folket förgätit, och hvilket likväl var en helig, ehuru ännu ouppfylld plikt.

Skrattet, sorlet och pratet förstummades; med ögonen fästa på talaren, lyssnade en hvar med odeladt intresse.

Må ingen vänta, att vi skola återgifva detta tal, då ingen såsom *han* ägt ordets makt.

Han uppfordrade de närvarande att ställa sig i spetsen för att en insamling af folket måtte åstadkommas till uppresandet af en minnesstod åt — Karl den tolfte.

Den idé, han nu framställde, erhöi just genom hans ord sin rätta värme och färg. Han tog med storm hvarje hjärta, som åhörde honom, därför att han förstod att uppelda känslan för det fosterländska i företaget.

Då han slutat sitt tal, utbrast en bifallsstorm och utbragtes ett:

“Lefve August Blanche! Lefve Karl den tolfte minne!”

“Hurra för August Blanche och kung Karl!” skrek en klar röst öfver deras hufvuden.

Alla tittade åt höjden, öfverraskade, att man äfven i rymden instämde i de lefverop, man upphäft.

Talaren upptäckte snart den, som hurrat. Det var en gosse, uppkruken i eken, under hvilken de befunno sig.

Snart fingo de andra äfven sikte på den objudne gästen.

“Hvad gör du där, pojke!” ropade värden med misslynt ton. “Laga dig genast ned, eller ock blir det smörj.”

“Bäst jag sitter, där jag sitter då,” svarade gossen; “hit upp kan herrn icke komma; men stege jag ned, då“ . . .

“Akta dig, jag går in efter min bössa, och då skall jag allt få dig ur trädet,” utlät sig herr H— helt vredgad.

“Gör icke det, snälla herre,” bad gossen och änterade högre upp. “Om jag vore en ekorre, lät ni mig sitta kvar, utan att kosta krut på det stackars kräket. Jag skall vara lika tyst och oförarglig som en sådan, om ni låter mig få behålla min plats.”

Talaren för Karl den tolfte minnesstod betraktade gossen med ett godmodigt leende.

“Låt bytingen sitta där uppe i höjden och blicka ned på oss, som icke kommit så högt upp,” sade han till värden.

Något motvilligt samtyckte herr H—, och snart glömde man den lilla observatören.

Supéen serverades, och gästerna samlades omkring det af läckerheter öfverhöljda bordet.

Gossen hade nu klättrat ned, och, stående vid sidan af ett uppslaget fönster, följde han med uppmärksamhet, hvad som tilldrog sig där inne. Med en min af hunger såg han de många goda saker, man förtärde, och med en blick full af intresse lyssnade han till hvad som talades.

August Blanche kom under supéen att stanna vid det fönster, utanför hvilket gossen fattat posto. Han såg ut i den ljusa sommaraftonen, och de snillrika ögonen fästes på de strålände ögon, som voro häftade på honom. Han igenkände gossen och log.

“Du är hungrig?” sade han och såg vänligt på hurraren.

“Det är säkert, det,” svarade denne, “men sådant går väl öfver, och icke förlorar jag modet för så litet. När jag kommer hem, finnes väl något i mors skåp, hvarom icke, så kan jag nog sofva utan mat i natt.”

Åter smålog mannen och blickade med välbehag på gossens vackra ansikte, vände sig därefter till värden, sägande med klar stämma:

“I gamla Sverige har det i forna dagar varit sed, att ingen fick gå hungrig från ett gästabud. Bästa H—, det ser ut, som om du icke hyllade detta bruk.“

Herr H— såg på skämtaren med en bestört blick.

“Äfven de objudna gästerna undfägnades,“ fortfor talaren, “icke en enda lefvande varelse fick vända hem, utan att hafva blifvit på bästa sätt trakterad. Återtag, för i afton, denna vackra sed, min bror, och låt äfven den objudne gästen icke blifva glömd.“ August Blanche pekade på gossen utanför fönstret.

Alla blickade nu på den senares frimodiga ansikte, och man utropade:

“Det är ju den lilla hurrabasen, han får lof att undfägnas.“

Vi vilja icke påstå, att herr H— delade dessa tänkesätt, men som god värd lät han gästernas önskan blifva lag för sitt handlingssätt, och ut till ynglingen sändes mat i öfverflöd. När han ätit sig mätt, tog han det glas vin, man ställt åt honom, gick fram till fönstret och utropade:

“Skål för August Blanche!“

Gossen tömde sitt glas, och där inne i matsalen skratade man hjärtligt, men instämde med nöje i skålen.

Måltiden var slutad, då Auroras purpurmantel bredes ut i öster, och gästerna lämnade herr H—s villa, för att begifva sig till sina hem.

Med rocken tillbakalagen öfver högra skuldran, tummen instucken i västens armhål vandrade August Blanche fram mot Djurgårdsbron. Kommen på midten af den, stannade han och skådade utåt Brunnsviken, tjuvsad af dess intagande fågning. Fåglarna höjde upp sina morgonsånger rundt omkring dess stränder, och han lyssnade med ett uttryck af välbehag, under det morgonvinden svalkade hans panna.

Hvad tänkte han, där han, tjusad af den vackra taflan och fängslad af sången, stod orörlig?

Fåvitska fråga, den ingen nu kan besvara!

Han hade under sin promenad från villan icke märkt, att den objudne gästen följde honom på afstånd, att han nu stannat ett stycke ifrån honom och med spändt intresse betraktade hans ansikte, och icke heller varseblef han, att gossen fortfor att följa efter, ända till dess mannen uppnått sitt hem och gick in genom grinden, som förde till malmgården på Ladugårdslandet.

Blanche's malmgård.

Trädgårdsmästaren hade vid soluppgången börjat att syssla i malmgårdens trädgård, då grindarna öppnades och en gosse om 14 å 15 år inträdde. Han aftog den slitna mössan och frågade:

“Var god och säg mig, när man kan få tala vid herr Blanche?”

“Icke kan det ske förr än klockan tio. Det är icke länge sedan herr auditören kom hem, skall jag säga.”

“Hvem vet det bättre än jag, som var med på kaset,” svarade gossen stolt leende och tillade: “som jag bor långt härifrån, stannar jag väl och väntar, till dess klockan blir tio.”

Trädgårdsmästaren betraktade ynglingen med en mönstrandande blick, men fann troligen icke något mistänkt i hans yttre, utan nickade sitt samtycke och gick ifrån honom. Gossen lade sig på en bänk i närheten af boningshuset med mössan till hufvudkudde och insomnade snart.

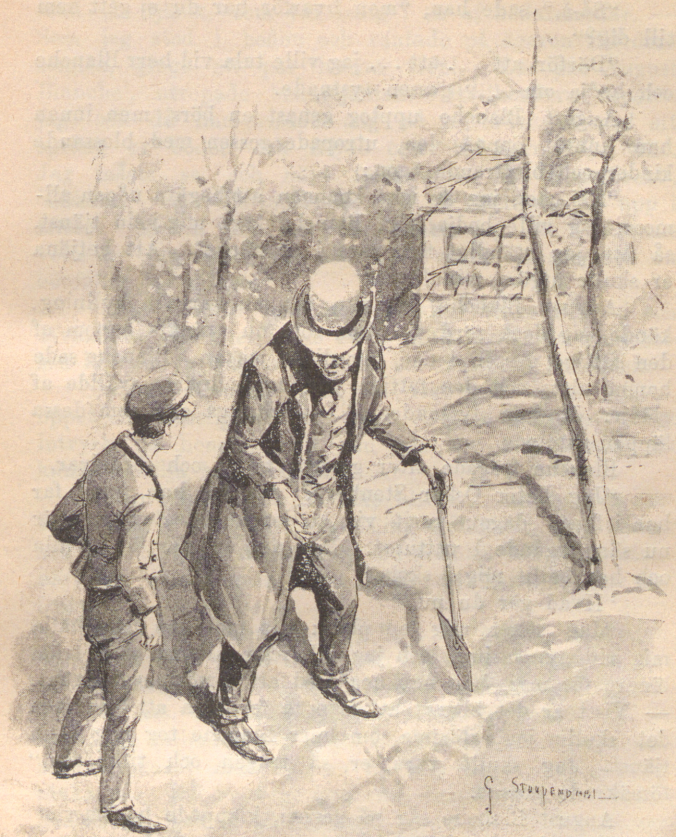
Ungdomens sömn är djup, och ynglingen sof tungt. När klockan i Ladugårdslands kyrka klämtade de första slagen af tio, flög ynglingen upp, ruskade på sig, ref med alla fingrarna några tag genom sitt lurfviga hår, for med handen öfver jackan och mössan och ämnade därefter begifva sig upp till byggningen, då han helt plötsligt såg upp och befann sig ansikte mot ansikte med en herre i nattrock.

Gossen blottade sitt hufvud, och en varm rodnad betäckte hans ansikte.

“Hvad, min gosse, jag tror, du har sofvit här!” utlät sig herrn i nattrocken.

“Ja, det har jag och drömt om Engelbrekt och hans dalkarlar.”

Den snillrike författaren till skådespelet smålog.

g Stenbergs

Oskar Stenberg och trädgårdsmästaren.

“Så-å,” sade han, “men hvarför har du ej gått hem till dig?”

“Därför att . . . att . . . jag ville tala vid herr Blanche och bedja om . . .” gossen tystnade.

August Blanche upptog genast en börs, men innan han hunnit öppna den, utropade gossen med blossande kinder och blixtrande ögon:

“Nej, nej, jag är icke kommen att begära någon allmosa, jag ville bedja herr Blanche taga mig i sin tjänst, så att jag ständigt fick vara i er närhet. Att betjäna er skulle utgöra min lycka.”

August Blanche, så van han än var vid hyllning, kände sig dock rörd vid den, som nu skänkts honom af den fattige gossen i den luggslitna jackan. Blanche sade honom det, och den fattige ynglingens hjärta svällde af glädje, då han lyssnade till de vänliga ord, som dessa läppar uttalade.

Blanche frågade efter gossens namn och föräldrar.

“Jag heter Oskar Stenberg,” svarade han, “min far har i forna dagar varit vid en landsortsteater, men är nu sängliggande i vattusot. Mor min arbetar för oss alla och har hållit mig i skola.”

“Hvad gör du nu?”

“Jag söker mig en plats: min mor kan icke hålla mig vid gymnasium, och jag vill icke, att hon skall träla längre för mig, hon har nog med att försörja sig och far. — Visst är det bittert att icke få fortsätta att läsa, men det skulle jag glömma, om herr Blanche tog mig i sin tjänst. Jag skulle vara er så trogen och tillgifven,” försäkrade gossen.

August Blanche såg på gossen, klappade honom vänligt på skuldran och frågade:

“Huru kom du upp i trädet i går?”

“Å, det var för att se och höra herr Blanche, jag åntrade upp dit. Jag hade gått till Djurgården, för att

söka en tjänst, som var ledig i en af bodarna där. — Som jag stod i boden och väntade på ägaren till den samma, gingo ett par herrar förbi. 'Där går August Blanche', utropade bodbetjänten. 'Hvilkendera?' sporde jag, och då han visade mig på er, var jag med ett språng ur boden och följde efter till herr H—s villa. Jag måste se och höra författaren till 'Engelbrekt', 'Läkaren' och 'Hittebarnet', och så klättrade jag upp i trädet. Medan jag satt där, tänkte jag, att det skulle vara en bra stor lycka att få blifva er tjänare, och nu bönfaller jag därom."

Oskar sänkte helt ödmjukt sitt vackra hufvud och afvaktade sitt öde. Han hade talat med hela hänförelsen hos en yngling, som hyser en exalterad beundran.

August Blanche hade ett rikt och varmt hjärta, öppet och känsligt för allt godt. Gossen gjorde ett lifligt intryck på honom, men han var för sant storsint att kunna bevilja hans begäran.

"Min tjänare kan du icke blifva," svarade han därför mildt, "men min skyddsling måhända. Jag önskar att kunna göra något för din framtid och skall tänka närmare därpå; men först skall du hafva dig en god frukost."

Han tog gossen med sig in i sin boning, och ögonblicket därefter sutto Oskar och Sveriges populäraste man och frukosterade. August Blanche underrättade sig, medan de åto, om åtskilligt, som rörde ynglingen, och om han hade fallenhet för något särskildt. Gossen hade velat blifva läkare; men det var nu icke någon möjlighet att tänka på. Då de stego upp från bordet, tillsade Blanche honom att genast gå hem och lugna sina föräldrar, som säkert voro oroliga öfver honom.

"Du skall snart höra af mig," var hans afskedsord.

Blanche hade då, som alltid, mycket att tänka på. En vecka förlöt, utan att Oskar förnam något från honom.

Den vattusiktige skådespelaren och hans son väntade med spändt intresse, att bud skulle komma från den man, de ansågo för sin tids största snille; — men dagarna förlöto, och intet budskap hördes af.

Oskar förlorade för hvarje dag, som förgick, något af sin glädtighet, och på den åttonde dagen var gossen helt dyster.

“Han har glömt mig,” tänkte han och var färdig att gråta.

“Jag skall icke blifva så lycklig, att jag får se honom,” suckade Oskars far.

Blanche glömde sällan den, han lofvat hjälpa, och försummade lika sällan de tillfällen, som yppade sig, för att göra en god gärning.

Oskar satt en dag med hufvudet lutadt i händerna framför det öppna fönstret i faderns lilla och tarfliga rum. Han tänkte med samma längtan på Blanche, som en ung mö tänker på den, hon älskar, när denne uteblifver. Ynglingens hjärta slog oroligt, och heta tårar runno utför hans kinder. Han var olycklig, därför att han hade haft så svindlande förhoppningar om att ofta få se och höra den, som han beundrade; och nu voro dessa gyllene drömmar tillintetgjorda.

Ur dessa sorgliga betraktelser väcktes han plötsligen af att dörren mellan faderns rum och det yttre öppnades och modern yttrade:

“Var så god och stig in, min man och son äro där inne.”

Oskar såg mot dörren; öfver tröskeln trädde August Blanche. Ynglingen störtade upp; i ett nu hade lifvet åter för honom blifvit ljusst och leende.

Blanche dröjde ganska länge i den gamle skådespelarens sjukrum och talade med honom om hans förflutna lif och om sonens framtid.

Han älskade att studera människorna, och landsortsaktören var ett original i sin genre, som förtjänade att lära kännas.

Om sonen Oskar hade Blanche genom lärarna förskaffat sig underrättelse: han var en flitig gosse, med lätthet och håg att lära. Blanche hade också bestämt sitt handlingssätt. Han ville sörja för, att ynglingen fick fortsätta sina studier, och befria modern från att arbeta för flera än sig själf och den sjuke mannen.

När August Blanche bjöd skådespelaren farväl, gjorde han det med löfte, att helt och hållet bekosta Oskars studier.

Ifrån de tacksamma föräldrarna och den lycklige Oskar gick August Blanche, ledsagad af de varmaste välsignelser.

Efter hans bortgång upptäcktes, att han kvarlämnat en sedel på femtio rdr rmt, den han lagt under ett af sina egna arbeten, som den sjuke studerade.

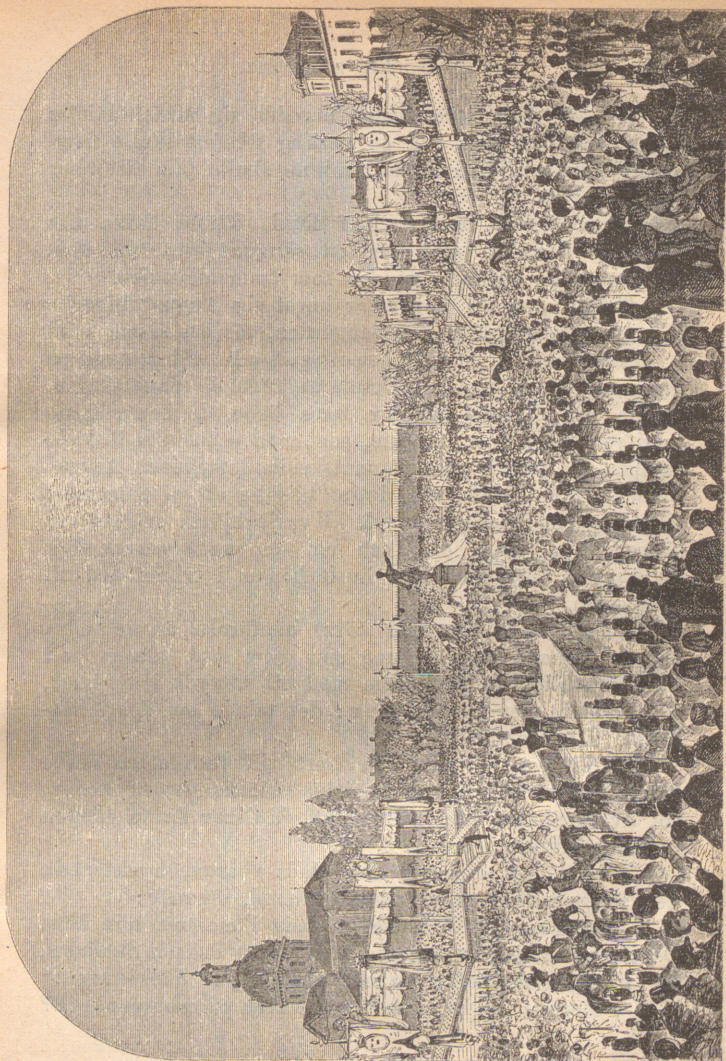
Oskar kom om hösten in på gymnasium och fick tvenne gånger i veckan äta vid August Blanche's bord och njuta af att åhöra honom. Därjämte betalte hans välgörare för honom i hemmet och bekostade alla utgifterna för ynglingen.

Oskar läste flitigt och ansträngde sig för att blifva student; men innan dess dog hans far, och det var August Blanche som bekostade, att den gamle skådespelaren erhöill en anständig begrafning. Själff följde han den döde till dennes sista hvilorum, en heder hvarom den affidne icke vågat drömma i lifstiden.

Karl XII:s staty i Stockholm.

Tiden jagade framåt. Åren försvunno; 1868 nalkades äfven sitt slut. Innan det tog farväl, hade det likväl åtskilliga värf att fullborda, för att göra sig minnesvärdt. Det skulle den 30 november, den 150-åriga årsdagen efter hjältekonungens, Karl den tolfte, död se aftäckningen af den nu ändtligen uppresta minnesstoden öfver honom, och till firandet häraf rustade sig allt folk, så väl i landsorten, som i hufvudstaden.

Den objudne gästen.

Afäekningen af Karl XII:s staty i Stockholm den 30 november 1868.

Alla i den stora staden beredde sig med högtidlig glädje till den dag, då en verklig folkfest skulle firas, då ett stort och fosterländskt minne skulle tala till allas hjärtan.

Huru denna folkfest blef firad, därom hafva alla tidningar förtäljt; men om en skugga fästs vid den, må densamma återfalla på *dem* som framkallat den.

Tidigt den 30 november begaf sig August Blanche från sitt hem till norra bangården, för att såsom värd å festkommiténs vägnar emottaga och till frukost på Phoenix inbjuda den från Upsala anländande sångarskaran. Glädje och lif strålade ur hans ögon, då han såg sig omgifven af denna ungdom, som med entusiasm älskade kämpen för frihetens och framåtskridandets idéer. August Blanche höll också vid detta tillfälle ett af sina mest glödande och hänförande tal. Hvarje hjärta svälde vid åhörandet af hans ord, och om den unga skaran följt ingifvelsens röst, hade den burit honom i triumf ned till festplatsen.

Ibland dem, som med större hänförelse än de andra åhörde honom, var en ung man, som stod talaren helt nära och blickade på honom med ett uttryck i sin blick, som tolkade mer än beundran: det talade om den innerligaste tillgifvenhet.

Talet var slutadt, och bort till festplatsen skulle August Blanche, för att bevittna aftäckandet af stoden, till hvars förmån han hade talat, då Oskar första gången lyssnade till hans ord.

Innan han lämnade den glada skaran, tryckte han den ifrågavarande unge mannens hand, sägande:

“Du äter väl middag hos mig i morgon, min kära Oskar, så får jag dricka din skål såsom doktor Stenberg, — något, som skall göra mig stort nöje. Välkommen!”

I morgon — hvem kan väl räkna på morgondagen?

Sångarna begåfvo sig ned till Kungsträdgården för att där intaga sin plats.

Friherre Sprengtporten hade hållit sitt tal; konungen hade, sedan han förklarat, "att hjältens bild stod lika klar i häfderna, som i svenska hjärtan", gifvit tecken till bildens afäckande, då någon i Oskar Stenbergs närhet yttrade:

"Man påstår, att Blanche är död."

Han, som tvenne timmar förut talat så varmt till Oskar och hans kamrater — omöjligt!

Oskar antog ej, att det kunde vara sant; det måste vara någon annan med det namnet, hvarom man talade.

Skeppsholmens kanoner dånade; fanfarer ljödo, och sångarna uppstämde den för tillfället författade sången på melodien: "Hjältar som bedjen!"

Oskar sjöng äfven; men hans ögon flögo oroliga från ansikte till ansikte för att ibland denna massa människor upptäcka sin välgörare, men han fanns där icke, och orden: "Blanche är död", återljödo oupphörligt för hans öron.

Äntligen var det slut på festen. Några kamrater yttrade till Oskar:

"Ryktet påstår, att August Blanche aflidit på vägen från Phoenix och hit; det kan väl icke vara möjligt?"

Oskar hörde icke mera. Han rusade bort från den plats, där Karl den tolfte minnesstod var upprest och där nu en orolig människomassa böljade, kastade sig i en droska och for bort till den välkända Malmgården, och där fick han bekräftelse på, att August Blanche icke mera var bland de lefvandes antal. Döden hade kommit, en objuden gäst, för att på Karl den tolfte dödsdag sända folkvännen till det land, dit den store konungen, ett och ett halft sekel förut gått att finna frid.

Oskar Stenberg for till sitt hem, förkrossad af det slag som träffat honom; ty mera än far och mor hade han älskat den hädangångne, hvars plötsliga bortgång försatte hela hufvudstaden i bestörtning.

Han hade så oföväntadt blifvit tagen bort från lifvet, att de, som om morgonen hört honom tala, hade svårt att fatta möjligheten af en så plötslig död, och svårast af alla var det för Oskar, som ännu tyckte sig höra hans sista ord återljuda: "Du äter middag hos mig i morgon".

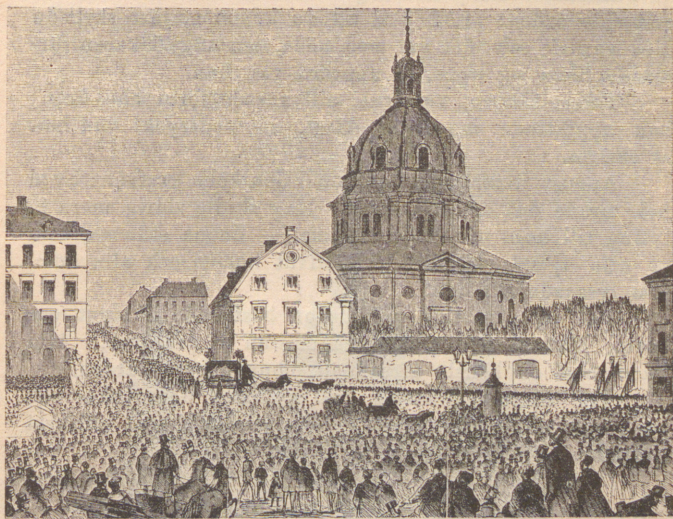
Oskars studier voro afslutade. Han hade tagit sin sista examen; men hvad innebar det nu för glädje att vara medicine doktor, då den, som hjälpt honom att kunna ernå denna grad, icke med sin välljudande och glada stämma skulle lyckönska honom?

Den sjette december — hvem glömmet väl den dagen? August Blanchés stoft ledsagades då af en stor del af Stockholms befolkning till sitt sista hvilorum.

Vi kunna inte påminna oss, att någon privat man så blifvit beundrad i lifvet, så hedrad i döden, som August Blanche. Denna hyllning var han ock förtjänt af, ty som en man hade han i alla tider kämpat för frihetens och upplysningens sak.

Ibland de vagnar, som väntade vid Nybrohamnen, var en, uti hvilken Oskar och hans mor sutto. Båda djupt sorgsna och sorgklädda.

Processionen nalkades. Oskar lutade hufvudet fram mot vagnsfönstret och följde med bedröfvad blick sorgtåget, som öppnades af ett kompani skarpskyttar under gevär, därefter kom skarpskytteföreningens musikkårer och efter dem fanorna, behängda med sorgflor, vidare ett

August Blanche's begrafning.

kompani skarpskyttar äfvenledes under vapen, så skarpskytteföreningens styrelse, hvarpå likvagnen följde. Då den med krusflor och blommor behängda ekkistan passerade förbi, gömde Oskar ansiktet i händerna och grät häftigt.

Han satt så, utan att märka det vagnen sattes i rörelse, och färdades fram genom en böljande människomassa, hvilken uppfyllde alla gator. Framkommen till kyrkogården, steg han ur och intog sin plats i processionen. Han var äfven nu en objuden gäst, men till dessas antal räknades hundradetals personer, som frivilligt slutit sig till sorgetåget.

Kistan sänktes ned i grafven. Prästen uttalade de gripande orden: "Af jord est du kommen, jord skall du åter varda" och det var med möda, den unge läkaren förmodade hålla sig uppe, så upprörd var han.

Talen, sången, verserna, allt rusade förbi hans öron; han uppfattade ingenting däraf, så nedtryckt var han af smärta.

August Blanche hvilade nu i den kalla grafven; hvad bekymrade det öfriga Oskar? Han skulle aldrig mera få lyssna till hans välkända stämma — denna stämma, som så ofta tjusat, hänfört och lifvat honom och alla dem, som lyssnade till den.

Det af tusentals människor bestående liktåget var borta, äfvenså den oräkneliga massan af åskådare. Alla hade, med en känsla af saknad, lämnat kyrkogården.

Vid August Blanches graf kvarstod dock Oskar och hans mor ännu, då aftonens skugga tätnade och mörkret utbredde sig öfver de dödas hvilorum.

"Kom, min son," hviskade modern; men han kom icke, han stod kvar och blickade stirrande på grafven.

En kvinnoskepnad närmade sig helt tyst. Gången var lätt och angaf, att hon var ung. Hon stannade ett stycke från Oskar, sammanknäppte händerna och bad helt tyst, utan att mor eller son märkte hennes närvaro. Efter slutad bön vidrörde hon Oskars skuldra och sade med mild röst:

"Min vän, tänk på honom, som hvilat där, och sörj som en man, hvilken Gud gifvit styrka att bära pröfningar och förluster. August Blanches död var såsom hela hans lif ett lyckans ynnestbevis. Lycklig han, som fick sluta så, och som lämnar efter sig ett minne, hvilket icke skall blekna bort, utan kvarstå oförgätligt i våra och hela folkets hjärtan. Låt oss gå härifrån, ihågkommande hans önskan, att du och jag skulle förena våra öden. Jag har

icke velat samtycka därtill förr; men här vid hans graf lofvar jag dig kärlek och tro. Hans ädla ande skall välsigna vårt förbund.“

Auguste Blanche's grafvård.

Båda knäböjde nu vid griften. En lätt vind vidrörde dem. Det var liksom en hälsning från den hädangångne, som välsignade dem, då de nu uppfyllde en kär önskan, som han haft i lifvet, nämligen att en dag få se dottern till en af sina vänner såsom Oskars trolofvade.

Denna önskan gick nu i fullbordan, och Karolina D— skulle genom sin kärlek mildra sin fästmans sorg öfver den oersättliga förlust, han och vi alla lidit.

August Blanche hade således äfven från sin grift bidragit till dens lycka, hvars ungdom han vårdat.

Frid öfver hans ädla stoft! "Vi se ej snart en man, sådan som han."

Öreskrifter för folket.

En samling smärre skrifter, lämpliga för folkläsnin g och för sockenbibliotek samt till premier i folkskolor.

 Hvarje häfte med en eller flera illustrationer.

N:o	Öre.	N:o	Öre.
55.	<i>Thomasson, P.</i> , Fredrik I och Östgöten	25.	
56.	<i>Thomasson, P.</i> , Prinsen och Borgarflickan	50.	
57.	<i>Björnson, B.</i> , En glad själ	50.	
58.	<i>Mellin, G. H.</i> , Flickorna i Askersund	50.	
59.	<i>Asbjörnsen o. Moe</i> , Norska folksagor och äfventyr	25.	
63.	<i>Almqvist, C. J. L.</i> , Kapellet	25.	
64.	<i>Blanche, August</i> , Stockholms-historier. I.	25.	
65.	<i>Blanche, August</i> , Stockholms-historier. II.	25.	
66.	<i>Åberg, J. O.</i> , Aina. Berättelse	25.	
67.	<i>Almqvist, C. J. L.</i> , Skällnora Kvarn	40.	
68.	<i>Thomasson, P.</i> , Lasse Mjölnaire och Masse Smed	35.	
69.	<i>Thomasson, P.</i> , Karl IX och Vermlänningen	20.	
70.	<i>Sylvia</i> , Byhistorier från Skåne	25.	
71.	Blända och Väreudskvinnorna	20.	
72.	<i>Thomasson, P.</i> , Gubben i Fridhem	35.	
73.	<i>Almqvist, C. J. L.</i> , Arbetets ära	15.	
74.	<i>Carlén, O.</i> , Gripholms beskrifning	25.	
75.	<i>Schwartz, M. S.</i> , En ädel förebild	25.	
76.	<i>Trolle, H. af</i> , Dristighetens Hög-båtsman	25.	
82.	<i>Thomasson, P.</i> , Hans Jansson. Lefnadsteckning	25.	
83.	Gamla historier för folket. VI.	10.	
84.	<i>Thomasson, P.</i> , Karl IX och Karl XII	20.	
85.	<i>Thomasson, P.</i> , Under stormfulla dagar	15.	
86.	<i>Almqvist, C. J. L.</i> , Grimstahamns nybygge	25.	
87.	<i>Almqvist, C. J. L.</i> , Ladugårdsarrendet	25.	
88.	<i>Blanche, August</i> , Stockholms-historier. III.	20.	
89.	<i>Blanche, August</i> , Stockholms-historier. IV.	20.	
90.	<i>Mankell, J.</i> , Måns Stenbock vid Gadebusch	25.	
91.	<i>Carlén, O.</i> , Tullgarns slott. Anteckningar	25.	
92.	<i>Claude Gerard</i> , Linné i Upsala och i Amsterdam	25.	
93.	<i>Trolle, H. af</i> , Karl XII och sjöbussen	15.	
94.	<i>Segerstedt, A.</i> , Nio sagor	25.	
95.	— Tio sagor	25.	
96.	<i>Mellin, G. H.</i> , Sigrid den fagra	25.	
97.	<i>Topelius, Z.</i> , Trenne sagor	25.	
98.	<i>Claude Gerard</i> , Soldaten Blå	20.	
99.	<i>Nordensvan, G.</i> , Befriaren	20.	
100.	<i>Thomasson, P.</i> , Troheten i Norden	20.	
101.	<i>Thomasson, P.</i> , Karl X och Ölänningen	25.	
102.	<i>Hedberg, F.</i> , Lille Jätten	25.	
103.	<i>Sazon</i> , Genom egen kraft	20.	
104.	<i>Sylvia</i> , En slant i häfven	25.	
105.	<i>Fries, Th. M.</i> , A. E. Norden-skiöld och hans upptäcktsfärder 1858—79	30.	
106.	<i>Thomasson, P.</i> , Gubben Strid och hunden Frid	30.	
107.	<i>Flygare-Carlén, E.</i> , Kerstin Marias fästegåfva	20.	
108.	<i>Åberg, J. O.</i> , Adlercreutz' bud-bärare	25.	

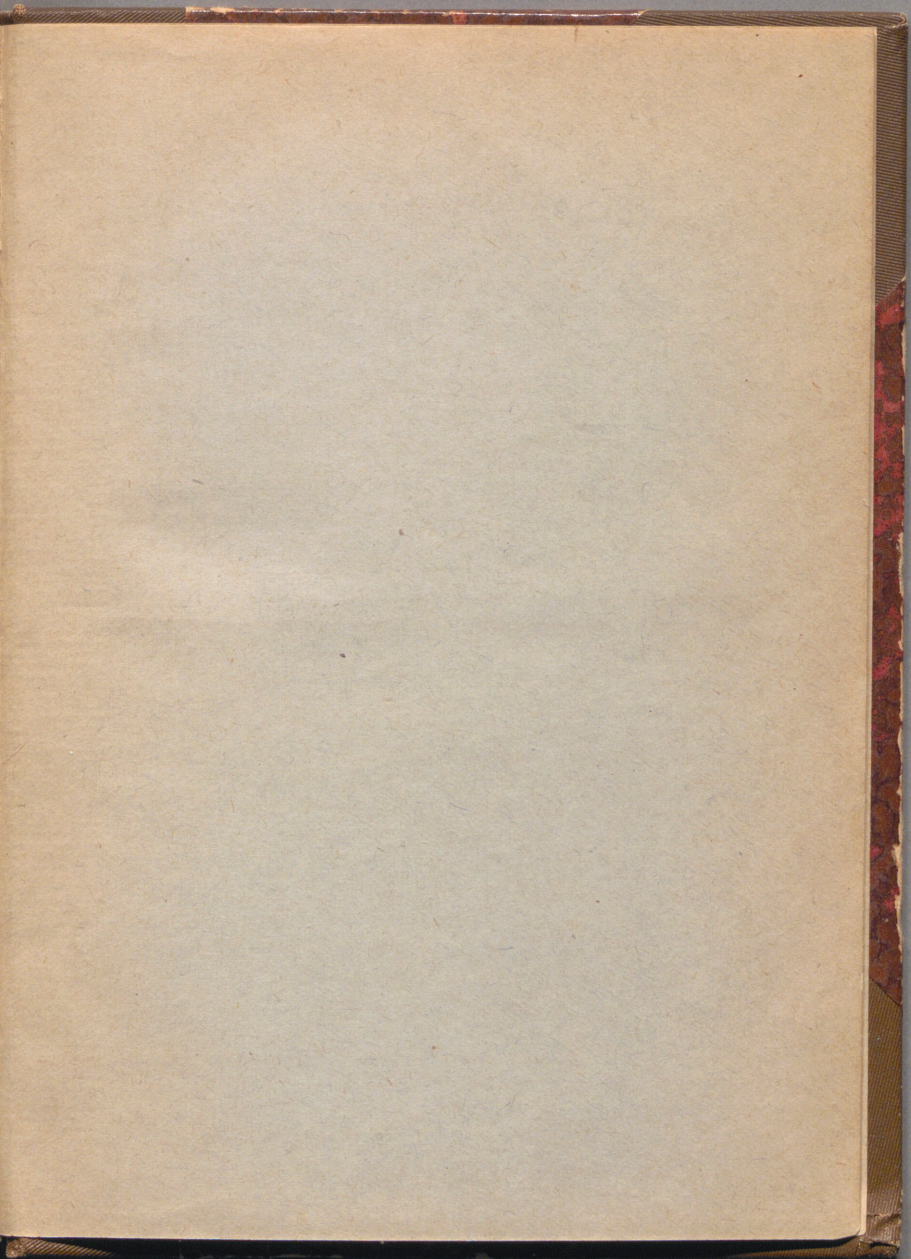
Öreskrifter för folket.

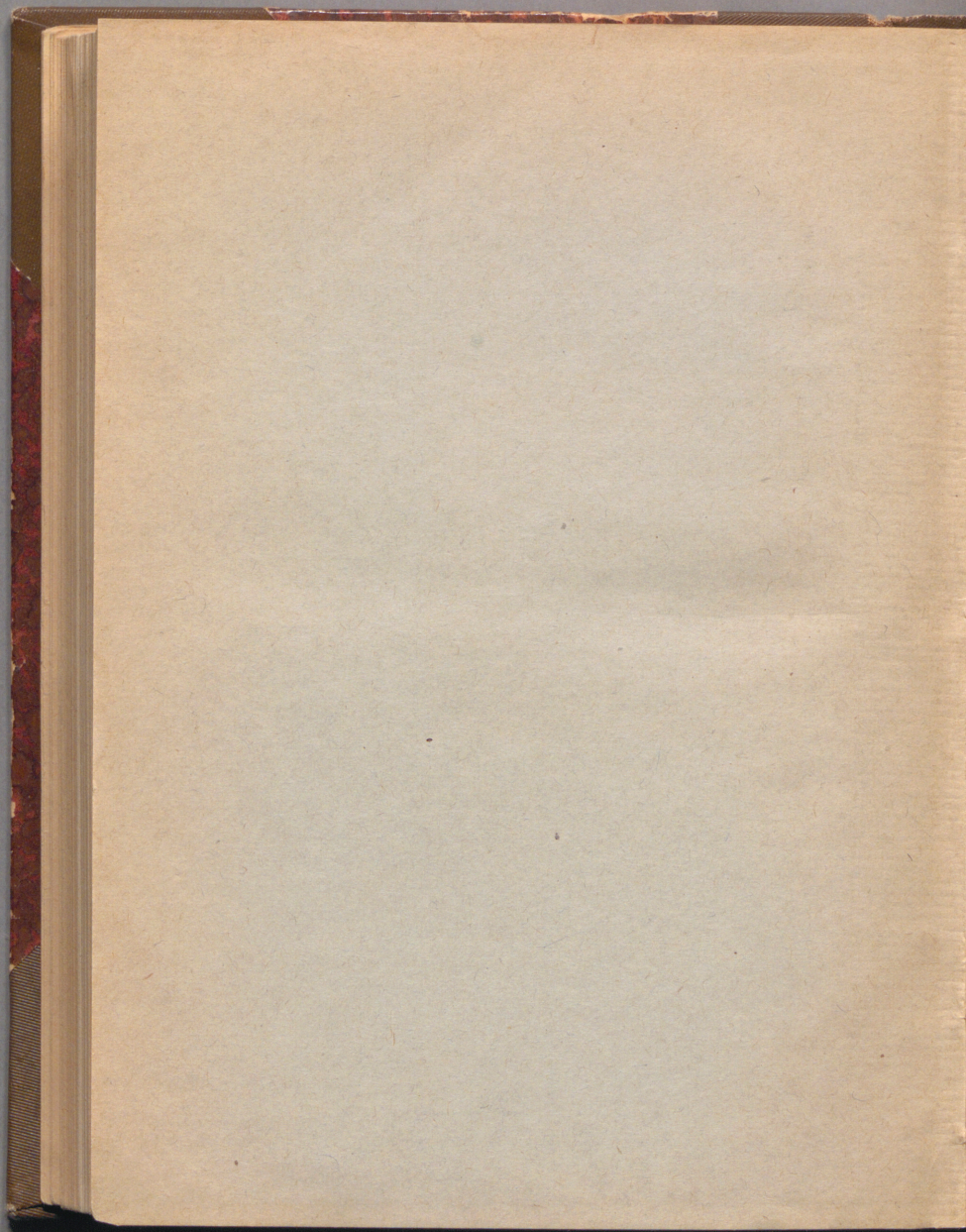
En samling smärre skrifter, lämpliga för folkläsnig och för sockenbibliotek samt till premier i folkskolor.

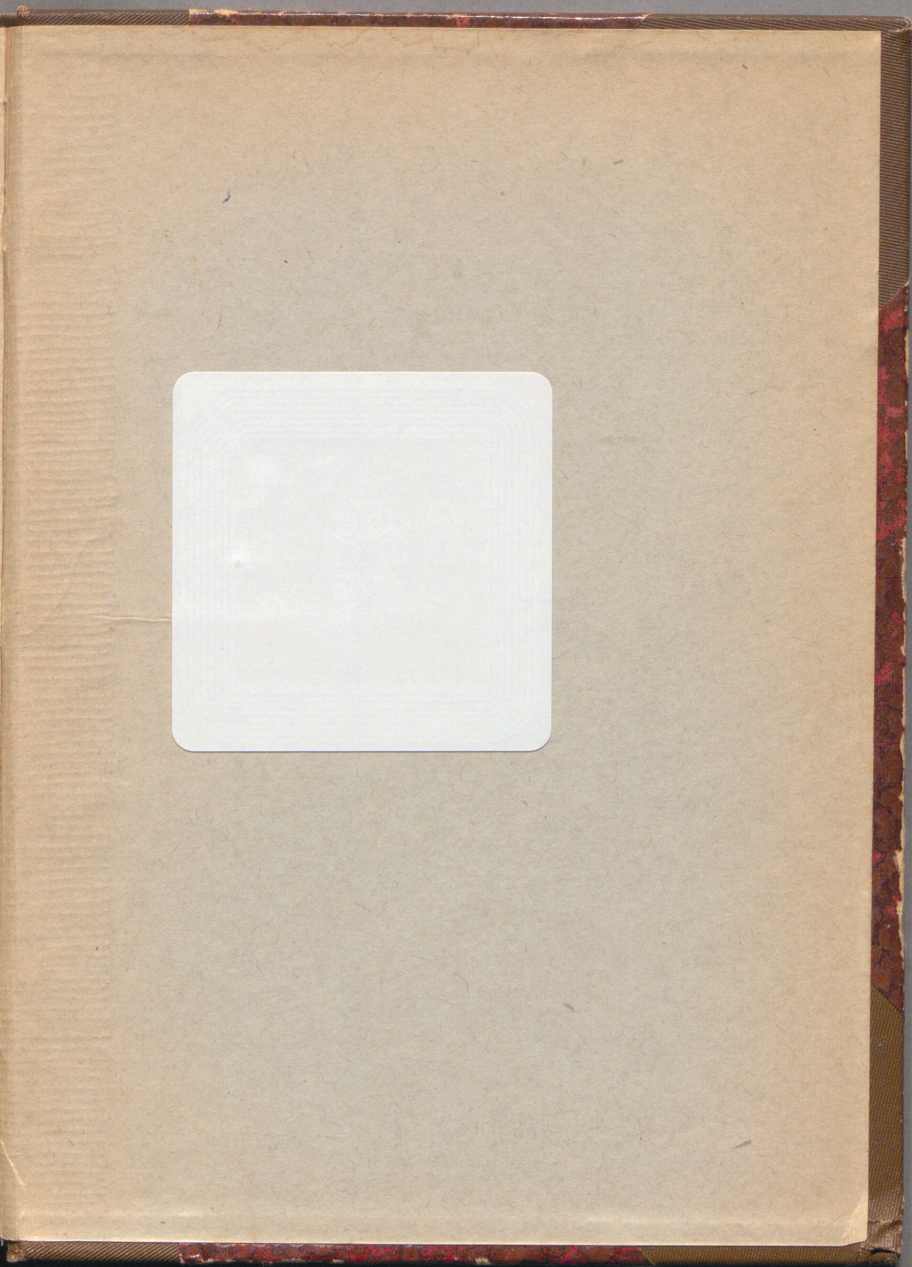
 Hvarje häfte med en eller flera illustrationer.

N:o	Öre.	N:o	Öre.
109. Gamla historier för folket. VII.	25.	136. Langlet, M., Konsten att spara	50.
110. Bondeson, A., Jon i Slätthult	25.	137. Thomasson, P., Karl XI och Vestgöten	30.
111. — Visor på Åtradalens bygdemål	25.	138. Thomasson, P., Erik XIV och liten Karin	20.
112. Thomasson, P., Prinsessan i Humlegården	25.	139. An-Do, Eriks lifförsäkring . . .	15.
113. Bondeson, A., Marknadsgubbar på Sjönevad	25.	140. Cederberg, B., Bland vindskupor	25.
114. Thomasson, P., Kärlekens tempel	25.	141. Thomasson, P., Rika flickan i Rosendala	35.
115. Lea, Ett fågelpar	25.	142. Thomasson, P., Petter Jönssons lefnadsöden	50.
116. Leander, R., Sagor vid brasan. I.	25.	143. Saxon, »Nya tag!»	50.
117. — Sagor vid brasan. II.	25.	144. Budde, L., En resa till folkhögskolan	30.
118. Thomasson, P., Utmärkta svenska bönder	25.	145. Ålund, O. W., John Ericsson	40.
119. Thomasson, P., Jägarens Ros.	25.	146. Lidholm, A., Karl XV och Vallehärsbonden	25.
120. Aldén, G. A., General Pechlin som sockenherre	25.	147. Georgii, L., Sandhet och renlighet	25.
121. Lea, Sven Wandring	25.	148. Sagor och sägner från Vester-götland	30.
122. Nielsen, A., Karin som kom till folkhögskolan	25.	149. Segerstedt, A., Åtta sagor . . .	25.
123. Segerstedt, A., Tio nya sagor	25.	150. — Åtta nya sagor	25.
124. — Elfva nya sagor	25.	151. Hjorvard, Elin på Mäsön . . .	25.
125. Thomasson, P., Svarta Fröken	50.	152. Schwartz, M. S., Bellmans skor	25.
126. — En lärserska	25.	153. — Det första och sista poemet	25.
127. Det var en gång . . . Fyra italienska sagor	25.	154. — Tvenne pingstaftnar i Lidners lif	25.
128. Gamla historier för folket. VIII.	25.	155. — Drömmerskan på J. H. Kellgrens graf	25.
129. Gamla historier för folket. IX.	25.	156. — Amanda. Några teckningar ur Stagnelius' lif	25.
130. Thomasson, P., En firad flicka	25.	157. — Den objudne gästen. Skiss ur A. Blanches lif	25.
131. — Det förlorade barnet	40.	158. — Davidsharpan i Norden.	25.
132. — Slaflifvet i Sverige	40.	159. — Förutsägelsen. Berättelse ur E. Tégners lif	25.
133. — Riksdagsmannen	25.		
134. — Vallgossen o. Inspektoren	40.		
135. Segerstedt, A., Nöa sager å paschaser	25.		

(Denna samling kommer att fortsättas och hvarje häfte säljes särskildt. De flesta häften åtföljas af en eller flere illustrationer.)

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 124 986